

שולחן ישראלי בשבת ב"ב, סונסטטה*
מוחק, בסף זה לא הכל

עם תום השיר, אני יוצאת עם אחרוני העצלנים לדרך, לחולות. את הכתבים והצלמים מפנים לאזור המ' גורד בחבל ארום. אותי ועיתונאי נוסף, המייצג עיתון צרפתי, וחזותו מכוברת ביותר — מפנים אחר כבוד (בליו, בליו) — לעבר בימת המכוברים. אולי טמונה הסיבה בעורכי העיתונים והפוליטיקאים הכבירים ממזרעם, שהגיעו בחבורה אחת עימנו, ואולי לא. אני מתמקמת בשורה האחרונה, ה' גבוהה מכולן, כדי שיהיה אפשר לצפות בנעשה ולברוח, אם הנאום יתארך. מהצר השני של הרחבה מנופפים רא' שיהממלה לשעבר מוצטפה ח'ליל וכמאל חסן עלי, השעון על מקל, השר לענייני מדינה בוטרס בוטרס-ע'אלי וראשלישכתהעיתונות המצרית. משי

בוטרס-ע'אלי עם דפנה ברק*
תשאלי אותו ותשאלי אותו

נשות הצמרת המצרית ב"ב, סונסטטה*
זה אחרת, להגיע הנה ולדעת שזה שלנו

ינוקא עם מגיד
הסגן של הסגן

מאלי יושבים מנהל הטלוויזיה המ' צרית, סופר מפורסם, עורכי-עיתונים מפפטיס באנגלית. כולם חביבים אלי להפליא, עד שמישהי צועקת לעברי בעברית. שכני נראים מופתעים. אני ממשיכה לחייד: בולעת חול ומחייכת. לפתע אני מזהה סביבי פרצופים יותר מדי מוכרים — יום שישי בערב! שש בערב! שעת הסרטים המצריים בטלוויזיה הכללית! בשורה הראשונה ישב מחמוד יאסין, המתמחה בתפקידי המאהב. כיאה לס' טאר, הוא הסתתר מאחורי מישקפי שמש. היה שם גם הקומיקאי נור אל-שריף, הומרת שאדיה (שכמה משיריה עוסקים בהחזרת טאבה). אבל את הורקרים מיקרה אל עצמה, בכל דרך אפשרית, הזמרת-שחקנית יסרה. כשימלה כחולה, שמחשופה רמוי פרווה שחורה, צעיף בצבע חרדל, שיער ארוך פוור והיטובים שופעים, עיכסה מדי פעם, כשהיא שופנה על כתפי של גבר מודקן — בכל פעם מודקן אחר.

עניי גברים ברחבת הכבוד שוטטו אחריה, נזרקו הערות, עד ששבה למקר מה לצידו של "המאהב". כך — עד למופע הבא, וחזרה-חלילה.

מסוק שחג בשמיים היווה אועקת שוא. כך גם קריאות-החימום ומחיאות הכפיים. הם מומחים, המצרים האלה, במימום האווירה. בשעה 13.00 הוא הגיע.

חוסני מובארכ הוא גבר ממוצע קומה, רחב-כתפיים. הוא יוצא מתוך מכונת שחורה נושאת דגלים, המוקפת באינספור מכונות דומות, עומד דום למישמה הימנו. אחרי נאום מוכרע כמה מהישראלים ("הוא לא הזכיר אותנו במילה! לא ציינו איך עמרנו בהכנותנו והחזרנו את טאבה!"), הוא נושק לדגל, בחברתו של שרה-הנהגה, ומעלה אותו אל-על. אחרי-כך — ואת זה המצרים לא צפו, לא יכלו להעלות בדימונם הפרוע ביותר — מתחיל הברדק: העיתונאים פורצים את הסימון האדום ושועטים לעברו.

אני תופסת מקום למרגלות ראשי הממשלה, ליד מוצטפה ח'ליל ומחכה שמובארכ יתקרב.

"תשאלי אותו", מעודד אותי ראש הממשלה לשעבר, "תשאלי אותו" או הוא התקרב ללחוף את ידי המכוברים, ושאלתי אותו. כל מה שהצלחתי לש-

המידבר עיר לתיפארת: תלו דגלים, פרסו שטיחים, ליקקו מרצפות, הציבו עציצים. היה בזה משהו סוריאליסטי, לראות איך כל זה קם באמצע המידבר, לשבת רגל על רגל, בנימוס, בהידור, על שטיח דמוי-פרסי (בעת הטכס הנשי אוטי), כשמשכב מידבר, רק מידבר. ביום הראשון בבוקר מלאה הרחבה, שהוכנה למען נאומו של מובארכ, כי עיתונאים, בצלמים ובהמוני חיילים מצוחצחים. כל שניים-שלושה מטרים, הוצב חייל משני עברי הכביש, שזכה לארח את הפמליה הנשיאותית. נוסף על כל אלה: המוני צלפים, שהתמקמו על כל גיבעונת, וחילים וקצינים גבריים, רוברי שפות, שעמדו ליד המח' סומים לרחבה.

מרוע רוברי שפות? מפני שהמצרים כבר מכירים את המוח היהודי. "תיכנסו למקום, ואחרי-כך תני לי את האישור", ניקש ממני עיתונאי, שלא זכה באי-שור. שבע רקות אחרי-כך שאל אותי קצין חנדמ בצרפתית: "אפשר לראות את הרכוב שלך?".

"מדוע?" התעניינתי. "כדי לבדוק שאותו השם מופיע כי רכוכן ובאישור..." ענה כחיך עליון. כל זה קרה בשעות-הצהריים וההטות. הנשיא אמנם היה אמור להגיע קודם-לכן, על פי חישובים שונים, אולם בעת שהרחבה המתה בניציגי התיקשורת, צפינו מתי-מעט בשירור ישר מקאהיר. נשיא מצריים עדיין ביי קר בקבר סאראת, נשא ור'פרחים. ניתן היה לצפות בו בניחותא באולם הממוג, ולהקשיב לרברי הקריין המצרי: "אנחנו מודים לאלוהים..."

אחרי-כך עזב את המקום, ועל ה' מירקע קיפצו זמרים ורקדנים עליונים, פירחונים, ששירו: "אהלה טאבה, שוב בחיבוקה של המולדת..."

כל זה הושר בקצב-רפופ מודרני, והזכיר בצורה מרהימה את "אבא-ג'יני אובר-הב" שויכה את יזהר ולקתנו באירוויזיון. גם השיר הבא — "סיני חזרה אלינו כולה, מצרים חוגגת..." יכול היה לזכות בקלות באירוויזיון השתא.

*סיני: ראשה-הממשלה לשעבר כאמל חסן עלי

שיער, היא וי-אייפיי (אשה חשובה מאוד) כמה שניות אחרי-כך ניגשה אלי אשה חייכנית, חביבה אף יותר, והסי' בירה לי שהיא אירגנה 40 חברות — כולן נשות צמרת! — כדי לחזות במר-ענייה ב.טאבה שלנו! הירקרת, למשל, היא אלמנתו של ראש-ממשלת מצריים לשעבר, פואד מוחיי-אלי-דין, ששימש במשרה זאת עוד כימי אנוור אל-סאראת. משנרצה סאראת, המשיך שנתיים וחצי בתפקידו תחת חוסני מובארכ.

הגברת השנייה של מצריים לשעבר היא אשה לכבית, הנוטה לצחקק. היא סיפרה לי איך היא מרגישה, "אבל אל תכתבי!" הארדמט שהציגו לי היא אשתו של מושל אל-עריש. הסגלגלה והחומה ביקשו ממני לשלוח צלם שינציח בחדר-האוכל. זה אחרת להגיע הנה ולדעת שזה שלנו! אמרו זו לזו בערבית, מסיימו להתיידר באנגלית. כיום השבת בלילה עובד. הן לא המתינו לנשיא.

מובארכ:

NO MORE WAR. NO MORE BLOODSHED. וכר' ורת מילותיו ההיסטוריות של הנשיא המנוח אנוור אל-סאראת. מילים אלה שימשו גם את הנשיא הנוכחי, חוסני מובארכ, כנאומו בטאבה. אולי בגלל זה מכנים ישראלים רבים בטעות את נשיא-מצריים — סאראת.

הנשיא אמר לי ראש-ממשלת מצ' ריים לשעבר, מוצטפה ח'ליל, כטלפון, יגיע לטאבה כמעט ישר מפאריס. הוא יעבור דרך קאהיר, יהיה נוכח בטכסים הקשורים בהשבת טאבה, ויטוס עם פמליה ענקית — כל המיזמי במצ' ריים — למה שכונה עד לפני כמה ימים "קודת-המחלוקת".

לקראת ביקור הראים עברו המצרים "מסביב לשעון". המראה הראשון, כש' עברתי את הגבול, הזכיר לי את המיש' פט עכרים היינו לפרעה במצריים... בדוים ח'פיים, הלבושים בלואי-ס'חכות, בנו במרדייהם, בשיטות הפרמיטרי' ביות ביותר, מיטשים, קירות, בימות, רחבות. תוך שעות מעטות קמה באמצע

מוע בהמולה היה: "... אין צורך לפחד מהשלום... שהישראלים יפסיקו לפ' חר..."
אנשי-הביטחון לחוצים, מועים, דר חפים לכל הצדדים. גם העיתונאים דוחפים. ח'ליל ממש מסוכר עלי, עד שהוא מביא אותי לפינה בטוחה. עוד כמה דחיפות, שאלות, הבוקר-מצלמות וצערות — ושיירת המכוניות נבלעת במידבר.
במלון מאוכזבים על כך שהוא לא בא לבקר, להסתכל. כל הבוקר סבבו שם אנשי-ביטחון, ברקו, נטעו תיקות בקרב התיירים, העוברים.
אחד מיועצי הנשיא סימן עוד כמה לך הטכס, בתשובה לשאלתי, לשלילה, לאמור: הנשיא לא יבקר במלון. אחרי תום הטכס "תפסתי" את היועץ החיכן בדרכו החוצה מהמלון: "לא יכולתי להחמיץ", התנצל, "שמעתי על המלון כלי-כך הרבה..."
"חבל", אמר לי עובר במלון שהצ' טייד במצלמה, "חבל שסאראת לא הגיע. התכוונתי לומר מובארכ..."

עומר שריף:

ג'ו סולפן אומר: "לקחתי זאת כתאגד אישי" זאת — שטאבה

עכשיו זה נקי יותר!
את המילים הבאות לא יאהבו ישראלים רבים ומתאבלים, אבל "טאבה-סונסטטה-אינטרנשיונאל" (עד היום הרביעי: אביה-סונסטטה) נקי יותר, מטופח יותר, מתוחזק יותר ובעל שרות יעיל יותר, מאז שעבר לשליטון המצרי. נכון, הסתיימו ימי-הזהרה, שבהם כל המיזם והיטות, הזרזים והזרזות. הסתיימו הימים שבהם מי שהשתולל יותר, הסתלבס יותר (יש ביטויים נוספים לכך) — הפך ל-"IN" יותר.
המצרים לא ראו בסיפוחנו את טאבה מעשה-שוכבות, וזה לא הפך אותנו ל-"IN" ביניהם. הם מתייחסים לעצמם (ולעצמם כתיירים מוסני-אלים) ברצינות נמורה, משתדלים, מחייכים, הולכים לקראת.
העיכובים הם זיוקא בצד הישראלי של הגבול. היחס המעליב והשחבת המעצבנת הם זיוקא מצידנו. בצד המצרי, זוכים בחיובים, והעניקו בטימול מהיר.
טאבה היא מצרית, מה לעשות, על כל הגינונים והמחזות. היא לא תשוב להיות מה שהייתה — ששה שסיפחנו לעצמנו במעשה קונדסות, הנחשב על פי הקודים שלנו לחבר-מני" — היא שבה להיות מצרית לטוב ולרע. המזוכים שעליו דיבר שר-יתירותנו (לא תיירותים!) גידעו פת הוא בצד שלנו. מהעבר השני — ג'ועדן של אזיבות וחביבות.

* חסישית משמאל: אלמנתו של ראשה-הממשלה פואד מוחיי-אלי-דין.